

Sygnatura akt VI W 1393/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014 roku

sprawy przeciwko J. C. synowi A. i N. z domu K.

urodzonego (...) w miejscowości S.

obwinionego o to, że

w dniu 21.12.2012r. o godz. 23:50 we W. na ul. (...) zatrzymał i pozostawił pojazd marki N. o nr rej. (...) w miejscu obowiązywania znaku drogowego B-36 zakaz zatrzymywania się z tabliczką informacyjną T-24 pojazd pozostanie odholowany na koszt właściciela.

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

I. uznaje obwinionego **J. C.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **100 (stu) złotych;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 grudnia 2012 roku J. C. zaparkował samochód marki N.nr rej. (...)na ulicy (...)(...)we W..

Uczył to na jezdni oznakowanej znakami pionowymi: B-36 informującym o zakazie zatrzymywania się i T-24 informującym, że zaparkowany pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela.

Nieprawidłowo zaparkowany pojazd, funkcjonariusze Straży Miejskiej –za pośrednictwem firmy (...)– odholowali na parking strzeżony przy ulicy (...).

Dowód:

zeznania M. B. k 36-37akt;

mapa miejsca zdarzenia k.14-15;

notatka urzędowa k.3 akt;

dyspozycja usunięcia pojazdu k. 6 akt;

informacja (...) k. 50 akt;

dokumentacja fotograficzna k. 9 akt.

J. C. w złożonych wyjaśnieniach i sprzeciwie do wyroku nakazowego potwierdził fakt zaparkowania samochodu na ulicy (...). Stwierdził, że był do tego uprawniony, gdyż znak zakazu obowiązywał do najbliższego skrzyżowania. Po jego przejechaniu miał zatem prawo do zatrzymania pojazdu w miejscu, w którym to uczynił.

Podane przez obwinionego okoliczności są nieprawdziwe, nie mają żadnego odzwierciedlenia w rzeczywistym oznakowaniu obowiązującym w dacie popełnienia przez niego wykroczenia i stanowią wyraz subiektywnych ocen, całkowicie przy tym gołosłownych, nie potwierdzonych żadnym przeprowadzonym przez Sąd dowodem. Przeciwnie, całość materiału dowodowego, który Sąd zgromadził w toku postępowania jurysdykcyjnego, jednoznacznie wskazuje na fakt zatrzymania przez J. C. samochodu w miejscu, w którym było to zabronione.

Okoliczność ta wynika z zeznań funkcjonariusza Straży Miejskiej-M. B.- sporządzonego przez nią szkicu miejsca zdarzenia, a przede wszystkim wykonanych zdjęć i informacji (...), wskazującej na oznakowanie obowiązujące na ulicy (...) w dniu 21 grudnia 2012 roku. Powołane dowody nie zawierają żadnych sprzeczności, tworzą jednolitą całość potwierdzającą fakt zaparkowania samochodu przez J. C. w miejscu obowiązywania zakazu.

Wbrew twierdzeniom obwinionego, na ulicy (...), zarówno przy wjeździe na nią od strony skrzyżowania z ulicą (...), jak i (...) znak B-36 (i T-24) został powtórzony i tym samym obowiązywał w miejscu, którym J. C. zaparkował swój samochód (k. 50 akt). Także wykonane przez funkcjonariusza Straży Miejskiej zdjęcia (k.9), w tym zwłaszcza numer dwa, ukazujące pojazd obwinionego na tle omawianych znaków, jednoznacznie potwierdza fakt popełnienia przez obwinionego wykroczenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. B.. Świadek ten, to funkcjonariuszka Straży Miejskiej, która należycie wykonując swoje obowiązki służbowe zareagowała na popełnione przez obwinionego wykroczenie. Jej zeznanie jest spójne i odzwierciedla zaobserwowane przez nią zachowanie J. C..

Zachowaniem swoim obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z art.92§1 kw. Zaparkował bowiem samochód w miejscu obowiązywania znaku B-36 oznaczającego zakaz zatrzymywania pojazdów. Fakt nienależytej obserwacji oznakowania i niedostosowania się przez J. C. do znaku zakazu, nie tylko nie wyłącza jego odpowiedzialności karnej, lecz w istotny sposób podnosi stopień jego zawinienia, czyniąc go znacznym. Ogranicza bowiem ocenę jego umiejętności poruszania się samochodem po mieście.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, to okoliczności które Sąd miał na względzie wymierzając J. C. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celu kary w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć J. C. niewłaściwość jego zachowania

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.